

NANEBOVSTÚPENIE PÁNA C

Prv, než sa zamyslíme nad tajomstvom dnešnej slávnosti, tak si pripomeňme historické udalosti, ktoré sa odohrali na vrchole Olivovej hory. Tam môže pútnik vidieť dva kostoly zasvätené tejto udalosti. Jeden evanjelický a druhý patrí Ruskej pravoslávnej cirkvi. Obidva kostoly sú zasvätené Nanebovstúpeniu Pána. V 4. storočí postavili na Olivovej hore aj byzantskí kresťania malý, okrúhly kostolík, ktorý v roku 614 zničili Peržania. Po ich odchode kostolík obnovili, ale až v 12. storočí ho križiaci prebudovali. Po odchode križiakov ho Saladín premenil na mešitu, ktorá moslimom slúži dodnes. Vo vnútri, v strede sa nachádza mramorový kameň, do ktorého sú otláčené šlapaje – vraj Ježišových nôh – keď odtiaľ vystupoval do neba. Je to jedno z najdôležitejších miest pre kresťanov, no žiaľ, keďže patrí moslimom, tak otcovia františkáni môžu, aj s prítomnými pútnikmi, mať svätú omšu len raz v roku, a to na tento sviatok. Mal som tú milosť viackrát sa jej zúčastniť a aspoň po slovensky prečítať mojim pútnikom evanjelium.

Teraz sa ale venujme podstate dnešnej slávnosti. Evanjelisti Matúš a Marek neuvádzajú vo svojom evanjeliu nijakú podrobnosť o Ježišovom odchode, iba Marek napísal vetu: „*Keď im to Pán Ježiš povedal, vzatý bol do neba a sedí po pravici Boha*“ (Mk 16, 19). Konkrétnejší je evanjelista Lukáš: „*Potom ich vyviedol von až k Betánii, zdvihol ruky a požehnal ich. Ako ich žehnal, vzdialil sa od nich a vznášal sa do neba. Oni sa mu klaňali a s veľkou radosťou sa vrátili do Jeruzalema. Stále boli v chráme a velebili Boha*“ (Lk 24, 50-53). Na prvý pohľad sa nám zdá nemožné, že sa apoštoli radovali. Dávame si otázku, že prečo. Pán Ježiš predtým veľmi dobre vedel, že apoštoli budú smutní z jeho odchodu, a preto ich často povzbudzoval. Lukáš hneď na začiatku Skutkov apoštolov opisuje, ako ich povzbudzoval. (Odporúčam prečítať si Skutky apoštolov 1, 1-11). Okrem toho ich ubezpečoval, že bude lepšie, ak odíde, lebo vtedy ich nenechá samých, ale pošle im Ducha Svätého, Utešiteľa (porov. Jn 16, 5-7). Toto prisľúbenie Ducha Svätého mohlo prísť apoštolom na myseľ, keď sa Pán Ježiš od nich vzdialil do neba a ono im nedalo, aby v tej chvíli smútili. Ďalej ich uistil, že ich tu nenechá, ale im pripraví večnú odmenu: „*Nech sa vám srdce nevzrušuje... V dome môjho Otca je mnoho príbytkov... Keď odídem, pripravím vám miesto a zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste boli aj vy tam, kde som ja*“ (porov. Jn 14, 1-3). Mohli apoštoli po takejto príprave smútiť? Je pochopiteľné, že sa z Olivovej hory vracali natešení, keď im Ježiš prisľúbil Ducha Svätého a večnosť. Tam nebolo miesto na smútok, ale na radosť.

Aj pre nás je táto správa potešením, lebo Pán Ježiš odišiel do neba, aby bol s nami až do skončenia sveta, a to v Duchu Svätom. Jeho Duch Svätý je všade na celom svete, či je to v kostole, v tichu izby, v tichu prírode, v spoločnosti ľudí, či na pracovisku. Svätý Pavol napísal nádhernú vetu, že Boh nie je ďaleko od nás, lebo v ňom žijeme, v ňom sa hýbeme, v ňom sme. Tak blízko je nám všetkým Ježiš v Duchu Svätom, odkedy vystúpil do neba.

Ale z našej strany je jedno potrebné, aby sme sa Duchu Svätému otvorili, aby sme ho prijali. Kontakt s Ježišovým Duchom Svätým dosiahneme vierou. A to jedine živou vierou. V takomto prípade je to jeden z dvoch dôvodov našej radosti., lebo všade a vždy môžeme s ním prežívať jeho prítomnosť, hoci ho nevidíme, ale nám zanechal jednak Ducha Svätého a tiež aj seba samého napr. v Eucharistii. Keď prechádzame popri kostole, ktorý je určite otvorený aspoň v predsieni, tak sa môžeme na chvíľu zastaviť, pomodliť sa, prípadne aj vyžalovať.

Druhý dôvod našej radosti spočíva v tom istom prisľúbení, aké dal apoštolom. Aj pre nás platí prisľub keď hovorí: „*Vezmem si vás k sebe...*“ *A cestu, kam idem, poznáte. Apoštol Tomáš sa ho opýtal: „Akože môžeme poznať cestu?“ A Ježiš mu odpovedal: „Ja*

som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa (Jn 14, 6). Z toho nám vychodí, že sa máme vo svojom živote uberať cestou Ježiša. Túto cestu poznáme. Duchovne sa živiť Božím slovom, častejšie využívať sviatosti ako svätú spoveď a sväté prijímanie, dennú modlitbu a skutky milosrdnej lásky. Len takto máme zaručenú večnosť v nebeskom kráľovstve.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.